

ziekenfondsdirectie, tevens apotheker (zie bldz. 249) blijkbaar beter is opgekomen voor de belangen zijner leden dan de vertegenwoordiger van ons hoofdbestuur; immers kunnen voortaan de gebruikte verbandstoffen op recept worden voorgeschreven; een wijziging in het belang van apotheker maar niet een, die in overeenstemming te brengen is met bezuiniging, noch uit finantieel noch uit administratief oogpunt.

Niet dat ik een voorstander ben van het oude tarief, maar een honorarium van *één gulden*, in de tegenwoordige tijdsomstandigheden, waar ook nog voor ons, medici, de levensstandaard belangrijk hooger is dan voorheen, en ook toegevend, dat bezuiniging noodzakelijk is, een *voldoende* en *waardige* vergoeding of honorarium te vinden, had ik en zeer zeker velen met mij, althans niet van collega's, indien zij althans prijs stellen op dien naam, mogen verwachten.

Hilversum, 13 Augustus 1922.

G. B. F. TEN BRINK.

IV.

De redactie heeft den inzenders de gelegenheid niet willen, noch mogen onthouden hun aanmerkingen op de nieuwe voorwaarden openlijk te uiten. Voor zoover deze het bestuur der H. O. betreffen, zal dit, zoo het dat noodig oordeelt, de bijzondere omstandigheden, waardoor het inwinnen van de meening der meest betrokkenen achterwege is gebleven, *nog eens* kunnen uiteenzetten (zie bldz. 670). Uit het in de vergadering der H. O. te Maastricht voorgelezen stuk blijkt overigens ten duidelijkste, dat het bestuur der H. O. niet in gebreke is gebleven, al de bezwaren, die thans worden geuit, naar voren te brengen. In het vervolg zal het wenschelijk zijn — gelijk dan ook КОСН (t. a. p.) heeft gezegd — niets meer namens de leden der maatschappij met andere lichamen overeen te komen, zonder de machtiging dier leden. Hebben die andere lichamen haast, dan moeten zij zonder ons, op eigen verantwoording, besluiten wat zij goed vinden, in afwachting hoe dit zal worden opgenomen. Zooals het nu is gegaan, is het voor *alle* betrokkenen onaangenaam.

Tegenover de weigering van een aantal artsen (zie Nieuws uit de Afdeelingen) om onder de nieuwe voorwaarden als „ingeschreven deskundige” werkzaam te zijn, zou — gelijk de geneeskundige medewerker van de *N. R. Ct.* opmerkt — de R. V. B. gebruik kunnen maken van haar recht om *vergoeding* in de plaats te stellen van het verlenen van geneeskundige hulp, waartoe zij niet *verplicht* is. Dan zou zij het echter moeten stellen zonder de inlichtingen, die zij thans van de behandelende geneeskundigen krijgt, en welke zij blijkbaar noodig heeft. Voor zoover wij de gezindheid der R. V. B. mogen afleiden uit haar streven om zich door velerlei (al is het niet door alle) betrokkenen te laten voorlichten, zouden wij meenen, dat zij niet gaarne zal overgaan tot een maatregel, die haar eigen werk in verraaring zou brengen en de meeningsverschillen — die toch niet van principiëlen aard zijn — slechts zouden verscherpen.

Want de grief, in het bijzonder ten plattenlande, die dadelijk herste! behoeft, bestaat toch hierin, dat (met uitzondering van bepaling 3, op bldz. I van het tarief) in het — *terecht* vereenvoudigde tarief — geen rekening is gehouden met de *afstanden*, die in de tarieven op het land wel degelijk in aanmerking worden genomen, terwijl de commissie van voorbereiding van meening was, „dat men in de gewone praktijk geen vergoeding voor afstandstijdverlies kent”. De R. V. B. heeft (ook hierop wijst de geneeskundige medewerker van de *N. R. Ct.*) reeds zelve het voornemen te kennen gegeven, zonder aarzelen uitzonderingen op de regel te maken wanneer de plaatselijke verhoudingen dat wenschelijk maken.

Maar — hier spreekt de ondergeteekende geheel op eigen verantwoordelijkheid, noch als redacteur, noch als lid der C. C. — dan moet de psychologische sfeer niet met electriciteit geladen zijn. Verdere uitingen van onwil om mede te werken zouden het de R. V. B. slechts moeilijk maken, om haar goeden wil te toonen en terug te komen van klaarblijkelijke dwalingen.

De andere groote grief, het kunstig opgetrokken scheidsmuurtje tusschen de bevoegdheden, is niet zoo dringend. Door de werking der practijk zou het wel tot een verstandige laagte afbrokkelen.

Een enkel woord over de noodzakelijkheid om te bezuinigen. Ja, die moeten wij, artsen, ook inzien. De offers, van allen gevegd, moeten ook wij brengen. Daarin zijn wij nooit achteraan gekomen. Maar wel mogen wij er voor waken, dat onze belooning, die in het algemeen bij de algemeene stijging van de loonen *nog slechts zoover is gekomen als zij reeds vóór den oorlog had moeten zijn*, niet ga teruggedalen tot het onwaardige peil waarop zij in Nederland meestal stond. Men bedenke bijv., dat het tegenwoordige ziekenfondshonorarium te Amsterdam eerst in 1917 werd toegestaan, dat het tot dien tijd niet hooger was dan *een halve eeuw* te voren, hoewel een veel grooter deel der bevolking uit de particuliere practijk naar de ziekenfondsen was overgegaan, en dat het *ook nu nog* lager is dan vóór den oorlog te München en in Engeland. Daarom wel offervaardigheid, maar binnen de grenzen van waardigheid en billijkheid.

PINKHOF.

DANKBETUIGING.

Mijn innigen dank aan allen, die hebben bijgedragen aan het huldeblijk, dat mij Woensdagavond 12 Juli bij monde van prof. BURGER door een commissie, bestaande uit prof. BURGER, dr. VAN EDEN, dr. HEIJNSIUS VAN DEN BERG, prof. KOUWER, dr. VAN RIJNBERK en dr. VAN DE POLL, namens zoovele geneesheeren, leden der maatschappij, werd aangeboden.

Ik behoef u wel niet te zeggen, dat deze spontane uiting van waardeering van mijn arbeid in de maatschappij door mij op hoogen prijs wordt gesteld en dat de door WILLY SLUITER op zoo'n schitterende en geestige wijze geteekende episoden uit mijn secretariaat, mij steeds zullen herinneren aan het vele aangename, dat, ondanks de zware en verantwoordelijke taak van hoofdbestuurder-secretaris der maatschappij, deze functie mij geschonken heeft gedurende de bijna 17 jaren, dat ik haar bekleedde.

Tevens dank ik u hartelijk voor de bloemenhulde, mijn vrouw bij de aanbieding van het huldeblijk gebracht.

Collega SCHREVE.

DE ALARMISTENZIEKTE.

De gevolgtrekkingen, welke collega PINKHOF op bladzijde 734 van no. 7 (Tweede Helft) van het *Nederl. Tijdschrift voor Geneeskunde* uit het jaarverslag der tuberculose maakt, en welke hem tot bovenstaand opschrift aanleiding gaven, zijn niet geheel juist. Uit het feit, dat bij 2600 van de 4526 onderzochte personen geen longtuberculose werd waargenomen, trekt hij het besluit, dat deze personen ook vóór het onderzoek op het consultatiebureau „*geheel onverdacht*” waren en door tuberculose-vrees gedreven of uit winstbejag zich op het consultatiebureau hadden aangemeld.

Indien hij het jaarverslag verder gelezen had dan deze bloote opgaven, zou het hem duidelijk zijn geworden, dat van deze 2600 „*geheel onverdachte*” personen er 1046 behoorden tot de gezinsleden van den tuberculoselijder en als zoodanig verdacht van tuberculose, door het consultatiebureau voor onderzoek werden opgeroepen. Deze personen kwamen dus niet uit eigen beweging en van tuberculosevrees hunnerzijds is in dezen geen sprake; integendeel het kost zelfs dikwijls groote moeite hen tot een onderzoek te bewegen. Dat deze gezinsleden voor hun onderzoek terecht door het consultatiebureau als verdacht van tuberculose werden beschouwd en dat het juist is een onderzoek naar hun gezondheidstoestand in te stellen, bewijst het feit, dat bij één op de vijf onderzochte gezinsleden longtuberculose werd aangetoond.